



מ"ת 39379/03/18 - מדינת ישראל נגד מוראד תרשיחאני, נאפז אבו אל הודא

בית משפט השלום בקריית שמונה

מ"ת 39379-03-18 ישראל נ' תרשיחאני(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 100094/2018

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים
1. מוראד תרשיחאני (עציר)
2. נאפז אבו אל הודא

החלטה (ביחס למשיב 1)

זהו המשך הדיונים בבקשת המבקשת לעצור את המשיב 1 עד תום ההליכים. אסקור בקצרה את התגלגלות העניינים עד כה.

נגד שני המשיבים בתיק זה הוגש כתב אישום, שעניינו סחר בסמים באמצעות אפליקציית טלגרם. כתב האישום, ובו 21 אישומים, מייחס לשני המשיבים סחר בסמים במהלך סוף חודש פברואר ותחילת חודש מרץ לכ-20 "לקוחות" באזור הגליל העליון, אשר ביצעו "הזמנות" באמצעות תוכנת הטלגרם וקיבלו אספקת סמים מסוג קנביס.

עיון בכתב האישום מגלה, כי החל מאישום 16 והלאה מיוחסות העבירות לנאשם 1 בלבד, וכי עסקאות הסמים המתוארות באותם אישומים אחרונים שבוצעו כולם ביום 25.2.18, בוצעו רק על ידי משיב 1 שבפני, והמשיב האחר, משיב 2, לא היה מעורב בהן כלל. לעומתם, כ-14 עסקאות סמים שפורטו באישומים 2-15 ממועדים מאוחרים יותר, בוצעו על ידי שני המשיבים 1 ו-2 בצוותא.

המשיב מס' 2 שוחרר ממעצר בהחלטתו של כב' ס. הנשיא, השופט מרגלית, מיום 27.3.18, וזאת לאחר שבא כוחו של אותו משיב אישר שמתקיימות ראיות לכאורה ועילת מעצר, וביקש לשחררו. בהחלטתו מיום 27.3.18 בה שוחרר אותו משיב למעצר בית מלא בבית הוריו בעכו, נימק כב' ס. הנשיא את החלטתו במספר נימוקים שהעיקריים שבהם הינו עברו הפלילי הנקי של אותו משיב, ההתרשמות החיובית מהמשמורנים שהציע ונטילת האחריות המלאה של אותו משיב כבר בחקירתו במשטרה ושוב בבית המשפט, על הסתבכותו הפלילית.

לגבי משיב 1 אישר בא כוחו באותו זמן, כי מתקיימות ראיות לכאורה וקמה עילת מעצר, ועניינו הופנה לקבלת תסקיר



מעצר.

תסקיר מעצר לגבי משיב 1 נמנע מהמלצה לשחררו לחלופת מעצר. שרות המבחן ציין בין היתר, כי בני משפחתו שהציעו להשגיח על משיב זה, הציעו גם אופציה של מעצר בפיקוח אלקטרוני, ואולם שרות המבחן נמנע מהתייחסות מפורשת לאופציה זו. שרות המבחן ציין, כי חלופת המעצר שהוצעה בבית אחיו של משיב 1 המתגורר קומה מעל הבית בו מתגורר המשיב עם הוריו בכפר ג'דידה מאכר אינה כוללת פיקוח אנושי וסמכותי ראוי. צוינה התרשמות, כי עד כה התקשו בני המשפחה שהציעו עצמם להשגחה, לשמש דמויות משפיעות למשיב, ולא עלה בידם להשפיע באופן חיובי על החלטותיו. שרות המבחן מצא אצל משיב 1 נטייה לפריצת גבולות חוק, קשיים בקבלת סמכות וציין כי הסבירות להישנות מקרים פורצי חוק בעתיד מפניו, הינה גבוהה.

ב"כ המשיב ביקש לשחררו על אף העדר ההמלצה בתסקיר. בין יתר טיעוניו הרחיב הסניגור ביחסו להפליה, כך על פי הטיעון, שעלולה ליפול בין שני המשיבים בפרשה זו, אם יעצר משיב 1 עד תום ההליכים, לעומת משיב 2 ששוחרר.

תמימת דעים אני עם הסניגור, כי רכיב העדר ההפליה והעיקרון של עשיית דין שווה, הינו גורם חשוב ואף מרכזי בהחלטות שיפוטיות, בין היתר בהחלטות בהליכי מעצר עד תום ההליכים, אלא ששוכנעתי בענייננו, כי ההבדלים שבין שני המשיבים הינם מהותיים, וכי בסופו של דבר יש לעצור את המשיב שבפני עד תום ההליכים, אף על פי שחברו המשיב מס' 2 שוחרר.

מדובר אמנם בשני צעירים ששניהם נעדרו הרשעות בפלילים עד כה, ושניהם ביצעו עבירות סחר בסמים לכאורה, ואולם לעומת המשותף בין השניים, קיים שוני בנתונים מהותיים אחרים. ראשית, כפי שצויין, חלק מהאישומים, ודווקא המוקדמים שבהם, מתעדים סחר בסמים שבוצע לכאורה רק על ידי המשיב הנוכחי, משיב 1, ואילו המשיב 2, על פי התמונה המצטיירת, חטא בעבירות רק באופן חלקי ובשלב מאוחר יותר. שנית, המשיב הנוכחי לעומת חברו המשיב 2 שלא הסתבך עד כה בפלילים כלל, עומד לדין במספר תיקים פליליים בבתי משפט אחרים. באחד מתיקים אלה הושמו על המשיב 1 הגבלות על שחררו, שכללו מעצר בית לילי. מדובר בתיק פלילי בו המשיב 1 מואשם בהחזקת שלושה רימוני הלם, וההגבלות הוטלו עליו ועודכנו במסגרת מ"ת 67797-03-17 של בית משפט השלום בעכו. המשיב 1 שאמור היה להיות במעצר בית לילי על פי אותה החלטה, הפר את התנאים לכאורה, באופן המתואר באישום הראשון בכתב האישום, כשנעצר בקרית שמונה אחרי חצות. המשיב 1 אמנם לא מואשם בעבירת הפרת הוראה חוקית, ואולם הדבר עולה מחומר הראיות. מדובר בנסיבה משמעותית המצביעה על מסוכנותו של מי שמפר הוראה שיפוטית בהליכי מעצר עד תום ההליכים, ועוסק בסחר בסמים בשעות בהן הוא אמור להימצא במעצר בית.

גורם שלישי משמעותי המבדיל בין שני המשיבים הינו עניין קבלת האחריות על ידי משיב 2 ששוחרר, לעומת עמדתו של המשיב 1 המרחיק עצמו מהעבירות המיוחסות לו. אמנם צודק סניגורו של משיב 1 בטענתו כי עומדת למשיב זכות החפות, וכי אין לזקוף לחובתו את הכחשתו את העבירות. ברור, כי עניין האשמה לא מתברר בהליך זה של מעצר עד תום ההליכים, ועצם הכחשת העבירות אינו עומד לרועץ למשיב 1. יחד עם זאת, בבוא שרות המבחן ואחריו בית המשפט לאמוד מסוכנות עתידית, אין אלא לראות קבלת אחריות והבעת חרטה כאלמנט שמפחית מסוכנות, ולעומת זאת כפועל יוצא, הרחקה עצמית והכחשה שוללים הערכה מיטיבה לגבי מסוכנות לעתיד.



בבש"פ 7302/14 התייחס כב' השופט זילברטל, למתח הקיים בין הזכות לחפות לבין המשמעות שיש להרחקה עצמית לעניין מסוכנות. צוין באותו עניין, כי לעמדת הנאשם כלפי המיוחס לו יש בהכרח נפקות בכל הנוגע לגיבוש המלצת שרות המבחן בדבר מסוכנות או אפקטיביות של חלופה למעצר, ואין קצין המבחן יכול וצריך להתעלם מעמדה זו. צוין, שהתייחסות כזו צריכה להתבצע ברגישות תוך מתן משקל לזכות לטעון לחפות. בענייננו שבו כאמור התבסס כב' ס. הנשיא בין היתר על קבלת אחריותו של המשיב האחר, אני רואה משקל ולו חלקי, בין יתר השיקולים, להעדר קבלת האחריות של המשיב שבפני.

ראו החלטה נוספת של בית המשפט העליון בבש"פ 6523/15, שם נעצר משיב עד תום ההליכים, בעוד מעורבים אחרים שקיבלו אחריות על המיוחס להם, שוחררו. ראה גם את ההחלטה בבש"פ 8077/16 שגם שם צוין שיקול של קבלת אחריות כגורם לקולא בשקילת המסוכנות של משיב.

לנוכח כל האמור לעיל, מצאתי כי המשיב מס' 1, שביצע לכאורה עבירות סחר בסמים רבות, לא הצליח לנוכח נסיבותיו להפריך את חזקת המסוכנות הצפויה מפני סוחרי סמים על פי חוק, וכי חלופת המעצר שהציע אינה הולמת את מסוכנותו, ואין בה להבטיח שלא יבצע עבירות נוספות בעתיד. אני שוללת גם אפשרות של מעצר באזוק אלקטרוני, בהעדר מפקחים אנושיים ראויים.

אני מורה על בסיס כל האמור לעיל, על מעצרו של משיב 1 עד תום ההליכים.

**ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ח, 10 מאי 2018, במעמד
הנוכחים.**